

Återigen har vi hört berättelsen om de tre vise männen, eller såsom det står i evangeliet ”några österländska stjärntydare”. Berättelsen är ett viktigt teologiskt budskap, nämligen: Guds frälsning erbjuds hela världen. Medan förbundsfolket Israels mäktiga, bildade och rika avvisar Jesus Kristus, förstår några hedniska astrologer och magier det gudomliga budskapet. De kommer som mänsklig-hetens representanter till Betlehem och hyllar Kristus som världens konung.

Låt oss översätta berättelsen till vårt eget liv.

Vi kan ta fyra ord – stjärnan, vägen, ett misstag och gåvorna:

- Trons befriande budskap visar sig som en **stjärna** i mörkret för alla. Många av våra medmänniskor har dock aldrig upptäckt stjärnan. Många som döptes redan som barn har inte förstått budskapet eller de har inte gett sig i väg för att möta Kristus eller de har gett upp på vägen. Vi som här är samlade för att fira eukaristin har följt stjärntydarnas exempel: antingen har vi under en katolsk uppväxttid förstått budskapet, eller vi har så att säga ”kommit utifrån” som konvertiter eller vuxendöpta. Må den glädje som fyllde de vise männen när de kom till Betlehem också fylla vårt hjärta, i dagens högtid och livet igenom.
- **Vägen** till den nyfödde konungen – från Österlandet till Israels land - har varit lång, besvärlig och krävande för stjärntydarna. Till vårt livs vandring hör också att vi måste härda ut många öknar, där vi lider av andlig törst och trötthet. Men kom ihåg: stjärnorna syns bäst i en väglös öken eller när det är bistert kallt. - Må stjärntydarnas envishet och hopp också hjälpa oss att tappert fortsätta livets väg även när det är svårt.
- Stjärntydarna gjorde ett stort **misstag**. De var övertygade om att kungen hade fötts i Jerusalems palats, omgiven av makt, kultur och rikedom. Men Guds eviga Ord hade blivit människa och fötts i ett stall i Betlehem. Söker vi Kristus, ska vi finna honom främst i våra lidande medmänniskor. Där folk har ont i själen, där man har kroppsliga besvär eller lider materiell nöd – där, i sina minsta bröder och systrar, visar Kristus sitt sanna ansikte.
- Den kristna traditionen kallar männen från öster för ”de tre konungarna Kaspar, Melchior och Balthasar”. De kom med sina **gåvor** av guld, rökelse och myrra. Dessa gåvor väcker frågan: skänker vi Gud oss själva i det som guld, rökelse och myrra symboliserar?
- Guld – det som är värdefullt för oss: Det som vi äger och är stolta över – familjen, begåvning, tid, hälsa, goda relationer, ett bra samhälle mm. Är vi beredda att erbjuda allt sådant till Gud?

- Rökelse – tolkas i många religioner som vördnad inför och hängivelse till Herren: Lämnar vi verkligen vårt hjärta till Gud? Eller vördar vi innerst inne några avgudar: hälsa, välmående, uppskattning osv.?
- Myrra – står för våra smärtor, våra brister, misslyckanden och lidanden: Accepterar vi dem och bär dem liksom fram till Jesusbarnet i krubban, lägger vi dem som en gåva på Herrens altare?

När vi har skänkt allt som för oss ter sig så viktigt och värdefullt, jobbigt och stort, står vi med tomma händer inför Kristus. Först då kan Han fylla våra händer med sin gåva, dvs. med sin gränslösa kärlek.

Stjärntydarna återvände till sitt ”österland” med stor glädje. Är det annorlunda för oss? När vi har vördat Jesusbarnet och lämnat allt vi äger och har, ska Herrens underbara gåvor av tro, hopp och kärlek fylla vårt hjärta. Vi får fortsätta det vanliga livet i stor glädje och tillförsikt.

En vacker dag, när pilgrimsvägen är till ända och vi har nått målet, ska vi stå inför Herren, ansikte mot ansikte, och tillbe honom i makt och härlighet. Då har den stjärna som vi följt under livets vandring blivit en underbart lysande sol. Den fyller oss helt och hållet med sitt gudomliga ljus – för evigt.